

ЗРЪНЦЕ

Легни си, мало зрънчице,
 въ тихо и хладно гробченце,
 легни си въ земна постелка!
 Азъ ще насипя надъ тебе,
 милинко мое зърненце,
 Сура земица до толкозъ,
 колкото никакъ отгоре
 ти да не бждешъ видѣно.

Ахъ, ако би ти знаяло,
 туй що съсъ тебе азъ правя;
 ако би езикъ имало,
 ти би съсъ сълзи казало:
 „Нѣма азъ вече никога
 нито небето да видя,
 нито тази мала градинка,
 ни това ясно слънчице!“

Я недей тѣжи, малчо мой,
 вижъ, меко ти е послано,
 хубавинко е легало!
 Скоричко ще се наспинкашъ,
 ще станешъ, ще се събудишъ,
 ще бликнешъ и ще изникнешъ,
 Божия свѣтъ щешъ да видишъ.
 Съвсемъ изново родено,
 ще цвѣтишъ младо, зелено!